

man nu vil vælge — med Oberster, den yngre Deel med Capitainer; men jeg kan ikke finde den foreslaaede Rangordning rigtig. Vi vide vel, at Rang, Titel og alt saadant Smaapilleri ikke har nogen stor Betydning; men, saalænge det alligevel tillægges nogen Vægt, veed jeg ikke, hvorfor man særligt skal favorisere den ene Stat til Præjudice for den anden. Den høitærede Minister hittede rigtignok igaar, at man ikke gjorde nogen særlig Fordring paa Storhed, idet man ikke forlangte Commandeur-Titelen, men jeg seer Sagen fra en anden Side. Det forekommer mig, at man netop, idet man ikke forlanger Commandeur-Titelen, gjør en, rigtignok noget skjult, Fordring paa Storhed, thi det er vist ikke ganske beklædet, at man vil have, at en Stabsofficer i Landetaten skal rangere, om ikke med en subaltern Officer i Søetaten, saa dog med En, der har en subaltern Officers-Titel, idet man stiller Oberst-Classen lige med Capitain-Classen. Jeg kan ikke see den allerringeste Hindring for, at alle Orlogscapitainer tillægges Commandeur-Titelen. Det ærede Medlem for Holbæk Amts Ake Valgkreds (Strabbe) bemærkede igaar, at de 2 Venævnelser „Orlogscapitain“ og „Capitain“ syntes at tyde paa, at Capitainerne vare Coffarbicapitainer, og de synes idetmindste at tyde paa, at Capitainerne ikke ere til Orlogs, men det vide vi dog Alle, at de ere. Jeg finder derfor, at denne besynderlige Adskillelse ikke har nogen fornuftig Grund. Naar de ældre Capitainer af Søetaten skulle gives, eller idetmindste have den Bestemmelse at skulle overtage en særlig Commando, finder jeg ogsaa, at der bør gives dem en særlig Venævnelse. Ved Hærloven gjorde man sig Uleilighed for at faae Brigadeførere, benævnte Generaler, men jeg kan ikke see Andet, end at der er en ligesaa stor, ja endog en større Opfordring til at faae dem, der commandere, eller idetmindste kunne komme i det Tilfælde at skulle commandere over en Eskadre, tillagte en anden Betegnelse end Capitain, nemlig Commandeur. Naar den høitærede Minister hittede, at man ogsaa skulde tage Hensyn til, at disse Mænd kom sammen med fremmede Nationers Officerer, og at Commandeur-Titelen da ikke passede godt, vil jeg svare, at der ogsaa er et andet Hensyn at

tage, nemlig, at de langt hyppigere møde deres Medofficerer i Landetaten, og det maa man tilstaae, at det er forunderligt, at en Oberst rangerer med en Capitain i Søetaten. Man kan sige, at en Orlogscapitain er en Stabs-officer af Søetaten, og jeg vil indrømme, at hans Commando svarer dertil, men giv ham da ogsaa en Titel, som nærmere betegner den Charge, han beklæder. I det sociale Liv veed man virkelig ikke, om en Mand er Orlogscapitain eller Capitain i Søetaten, thi Ingen titulerer en Orlogscapitain ved denne lange Titel, man siger „Hr. Capitain“, og man er fuldkommen ubekendt med, hvad man forstaaer ved det forunderlige „Orlogscapitain“. Den høitærede Minister syntes ikke at lægge videre Vægt paa denne Sag, men jeg troer, det vil have Stemningen for sig i Marinen, at man betegner dem, som overtage visse bestemte høiere Hverv eller Commandoer, ved en noget høiere Titel, end nu er Tilfældet, ligesom jeg paa den anden Side er overbevist om, at man ikke i Landetaten synes synderlig godt om den besynderlige Rangforordning, som der synes at skulle holde sig fra den ældre Tid. Jeg tillader mig derfor at foreslaae, at Venævnelsen „Orlogscapitain“ bliver ombyttet med det Stillingen mere betegnende Navn „Commandeur“, og jeg troer virkelig, at man derved ikke blot vil tilfredsstille et Ønske i Landetaten, men ogsaa i Søetaten.

Marineministeren: Jeg troer at burde komme tilbage til et Foredrag, vi hørte igaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen), og da navnlig til, hvad der af ham blev udtalt angaaende Artilleriet. Der er adskillige Betragtninger, som jeg antager, det kan være hensigtsmæssigt at anfille med Hensyn til det holdte Foredrag. Det ærede Medlem fremhævede, og det fuldkommen med Rette, at det er Artilleriet, der bærer Flaaden; man kan sige samtidigt dermed, at det er Flaaden, der bærer Artilleriet, kort sagt, disse to Ting klæbe saaledes sammen, at det ene giver det andet Vægt og altsaa er af største Betydning. De Betragtninger, det ærede Medlem anfillede, bragte ham til at udtale den Mening, at det var hensigtsmæssigt at samle Alt,